

Boirina

Sento el mal de cap quan ja és impossible ignorar-lo

Foto: Silvia Sala

He començat a tenir mals de cap, no els maldecaps típics de la feina, la casa, els calés i l'AMPA. Mal al cap, a dins, literalment. Normalment a la zona del front o les temples, com si em repiquessin amb un mall des de fora i dins a la vegada. Fins ara havia tingut mals de cap associats a la ressaca, la llum, a coses que fan mal de cap. Ara, als trenta, el mal de cap ha resultat ser relatiu al mateix fet de tenir una calavera que el suporti.

El meu pare va tenir migranyes des de petit, de les de voler arrencar-se els ulls, trepanar-se el crani per alliberar pressió, intentar llegir i ser incapaç de connectar les lletres del paper entre elles. Va anar a metges, va provar medicacions, invents, quimeres. La migranya aguantava intermitent sense remei fins que als seus trenta va desaparèixer. Del tot, mai més, puf. La vintena llarga d'anys que han seguit ha tingut dolors dels que l'analgèsia farmacèutica pot calmar, paracetamols, ibuprofens i acidacetilsalicílics al rescat. Uns dies més uns dies menys però mai allò, aquell dolor.

He heretat la migranya del meu pare i he començat a tenir-la a l'edat en què ell se'n va alliberar, com una hipoteca que ara pago jo.

Sento el mal de cap quan ja és impossible ignorar-lo, quan arriba a algun nivell paralitzant. Fins llavors la consciència es fa l'orni i l'inconscient va dient *no tens mal de cap, no en tens*. Tard, res a fer, ja hi ets. Un mal terrible, de voler tancar els ulls i que el sol o les bombetes o el que sigui

s'apaguin i et deixin viure. Penso *merda, un altre cop*, i vaig a l'armariet del lavabo a buscar alguna cosa per fer-lo passar sabent que molt probablement no servirà de res perquè la migranya és anàrquica, inexplicable i molt seva.

De vegades, però, funciona. Així com sento el mal de cop, tot, sencer, cantellut, repicant-me dins el cap com una pilota de ping-pong, l'efecte de l'analgèsic comença a poc a poc i en prenc consciència, m'hi concentro i el segueixo.

Pianissimo, lent i prudent, d'un lluny com de Rússia.

Crescendo, com una taca d'oli s'escampa pesant i llefiscosa per sobre del mal. No sé si el mal té sobre i sota, ho visualitzo així, tant se val.

Accelerando, desapareix el pes intern, la pilota de ping-pong es fa boirina i se'm desencallen les neurones, les idees, el que sigui.

Forte, agitato, torno a pensar lleugera, passada de revolucions per recuperar el temps perdut mentre no era capaç de lligar ni un cromó perquè el dolor deia *no, no i no*.

I el final, un *ritenuto* un pèl caòtic on no tot quadra ni va alhora. Tinc el cap quiet, a lloc, sense dolor i a punt perquè la migranya, anàrquica, inexplicable i molt seva, es tregui un *da capo* de la màniga i tornem a començar.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ArS0ezvryL0>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)